

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R. N.**

skazanego za przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 maja 2026 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt III K 117/24, uznał oskarżonego R. N. za winnego popełnienia dwóch czynów art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., tworzących ciąg przestępstw, za które wymierzył mu karę 30 lat pozbawienia wolności (pkt 3a i b wyroku). Nadto skazał oskarżonego za dwa inne przestępstwa i po połączeniu kar jednostkowych wymierzył mu karę łączną 30 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 1 października 2025 r., sygn. akt II AKa 201/25, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że za czyny z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył

oskarżonemu karę dożywotniego pozbawienia wolności i taką karę orzekł jako karę łączną. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go „w zakresie utrzymania w mocy skazania R. N. za czyny opisane w punktach 3a i b sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim”, wniósł obrońca aktualnie skazanego R. N. . W sześciu punktach podniósł zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenia licznych przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego (art. 31 § 3 k.k.) i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi. Powołując się na przepis art. 532 § 1 k.p.k., obrońca wystąpił też o wstrzymanie wykonania orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego R. N. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (w zakresie kary pozbawienia wolności) nie zasługuje na uwzględnienie. Uzasadnienie wniosku sprowadza się do lakonicznego twierdzenia, że postąpienie po myśli art. 532 § 1 k.p.k. powinno nastąpić „z uwagi na charakter i wagę podniesionych zarzutów kasacyjnych, odnoszących się do podstaw odpowiedzialności karnej skazanego oraz realną możliwość uchylenia zaskarżonego wyroku”.

Odnosząc się do tej skąpej argumentacji ogólnie można wskazać, że przyjmuje się, iż wstrzymanie na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wykonania prawomocnego orzeczenia, co do którego zachodzi domniemanie prawidłowości, powinno nastąpić w sytuacji wyjątkowej, gdy już wstępny ogląd sprawy prowadzi do wniosku, że prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji jest wysokie, a wykonanie orzeczenia przed jej rozpoznaniem, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa, prowadząc do jego pokrzywdzenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03; z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07; z dnia 25 maja 2023 r., IV KK 105/23; z dnia 29 grudnia 2023 r., II KO 152/23). Z pewnością na ostrożność przy podejmowaniu decyzji w tym względzie musi też rzutować charakter

przypisanego skazanemu przestępstwa i wysokość wymierzonej mu kary, która w przypadku R.N. jest karą najsurowszą.

Ostateczne rozstrzygnięcie Sąd Najwyższy wyda na rozprawie, natomiast wstępny ogląd przedmiotowej sprawy nie pozwala przyjąć, że wspomniane przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia wobec R. N. zachodzą. Zarzuty kasacji, które według obrońcy odnoszą się do „podstaw odpowiedzialności karnej skazanego”, zmierzają do wykazania, że orzekające w sprawie sądy z rażącym naruszeniem prawa nie wyjaśniły wszystkich kwestii koniecznych dla prawidłowego zastosowania unormowania z art. 31 § 3 k.k. Pogłębionej analizy tych zarzutów dokona kolegiálny skład Sądu Najwyższego, natomiast obecnie trudno uznać, że ich uwzględnienie i wydanie orzeczenia kasatoryjnego jawi jako prawdopodobne w stopniu zbliżonym do pewności oraz że wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji spowoduje dla skazanego poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa. Nie bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że w odpowiedzi na kasację prokurator postuluje jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.]

Zbigniew Puskarski